ΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 8 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1900 Ἀριθ. 634

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
ὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ μερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ἄμυνα ὑπὲρ τῶν πατρίων.—Ἀπὸ τὴν Παρισινὴν Ἔκθεσιν. — υναικεῖον ἔνδυμα Γ'. — Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μάϊας). — Ὁ λόγος . Βιβιάνη περὶ πολιτικῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς (ἀνταισις ἐκ Παρισίων (ὑπὸ κ. Αἰμιλίας Μαρτέν). — Ὁ Πετράρχης ν ἰδιωτικόν του βίον (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Ἔναρξις μάτων Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς).—Ἀλληλογραφία. Συνταγαί. ποιήσεις. Ρωσσικὴ Φιλολογία. Τὰ ἀπομνημονεύματα ἑνὸς τρελ- (ὑπὸ Γογόλ).

ΑΜΥΝΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ

οιοῦτον φέρει τίτλον μία ἀρτισύστατος ἑταιρία, ἡ ὁποία με τὰς ἀρχαιρεσίας της τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν. Τὰ ατα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ σωματεῖον τοῦτο, γνωστὰ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, παρέχουν ἐγγύησιν περὶ τῆς αρότητος, μεθ' ἧς θὰ ἐπιληφθοῦν τῆς πραγματοποιήσεως προγράμματός των.

Ὁ τίτλος των ἠμποροῦσε νὰ εἶναι ὀλιγώτερον πομπώδης, γώτερον ἐνδεικτικὸς τοῦ ἠθικοῦ ἐκτροχιασμοῦ μας ὡς ους, διὰ νὰ μὴ δώσῃ ἀφορμὰς εἰς ἐπικρίσεις καὶ σχόλια. ἔθνος μας πρέπει ἀληθῶς νὰ ἔχῃ ἠθικῶς ἐκτροχιασθῆ ὁ' ὁλοκληρίαν διὰ νὰ περιφρονῇ ὅ,τι ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει κυριώτατος παράγων τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἀποκαταάσεώς του : τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γλῶσσάν του.

Διότι ὑπὲρ διατηρήσεως τῶν δύο τούτων παραγόντων τῆς ικῆς μας ἀναγεννήσεως, φαίνεται, ἐξ ὅσων ἐμάθομεν παρ' ς τῶν ἐπιφανεστέρων μελῶν του, ὅτι θὰ ἐργασθῇ τὸ σωτεῖον τοῦτο. Βεβαίως εἰς κάθε ἄνθρωπον ὀλίγον ἐμβαθύντα εἰς τὴν κοινωνικήν μας ἀναζύμωσιν ὡς λαοῦ νέου, λὰ καὶ εἰς κάθε ξένον θὰ φανῇ παράδοξον, πῶς, χωρὶς μμία ξενικὴ κατάκτησις ἢ ἐπιδρομὴ νὰ συνέβη εἰς τὸν πον μας, χωρὶς καμμία διαίρεσις θρησκευτικὴ ἢ καμμία ίρεσις ἐκ τῶν ἀπειροπληθῶν, αἱ ὁποῖαι κατακλύζουν ἄλλα δόγματα νὰ ὑπάρχῃ, ἡ γλῶσσα καὶ ἡ θρησκεία μας κινδυνεύουν καὶ παρουσιάσθη ἀνάγκη ἱδρύσεως εἰδικοῦ σωματείου ἐξ ἀνδρῶν πατριωτῶν, οἱ ὁποῖοι νὰ ἀμυνθοῦν ὑπὲρ τῆς διασώσεως καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης.

Ἐγράφη μάλιστα καὶ ἐλέχθη, ὅτι δὲν ἐπαύσαμεν βεβαίως νὰ εἴμεθα Ἕλληνες, διότι ἀναγκαζόμεθα νὰ μανθάνωμεν ξένας γλώσσας εἰς τὰ παιδιά μας, ἀφοῦ ἡ γλῶσσά μας δὲν ὁμιλεῖται πουθενά, ἀλλ' οὔτε εἴμεθα ἄθρησκοι, διότι πέντε ἢ δέκα ἢ ἑκατὸν στέλλουν τὰ παιδιά των εἰς ξένα σχολεῖα.

Τὸ κακὸν δυστυχῶς ἔχει πολὺ βαθύτερα τὰς ρίζας του παρὰ ὅσον νομίζομεν καὶ ὁ ἐκ τῆς ἐθνικῆς ἀδιαφορίας κίνδυνος εἶναι πολὺ μεγαλείτερος καὶ ἀπαισιώτερος καὶ ἀπὸ τὰς ξενικὰς ἐπιδρομὰς καὶ ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς αἱρέσεις. Τὰς τάξεις τὰς ὁποίας λυμαίνεται ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ δὲν θὰ ζητήσωμεν, ὡς ἔγραψε συνάδελφός τις εἰς τὰς κοσμοπολιτικὰς καὶ πλουσιωτέρας οἰκογενείας τῆς κοινωνίας μας, ἀλλ' εἰς ὅλα τὰ στρώματα ἀπὸ τῶν κάτω μέχρι τῶν ἄνω. Ἀδιαφορία πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ πρὸς τὴν γλῶσσαν, ἀδιαφορία πρὸς πᾶν ἐθνικὸν αἴσθημα. Καὶ ἡ ἀδιαφορία εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς περιφρονήσεως. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος περιφρονεῖ ἑαυτόν, ὁ ὁποῖος ὑποβιβάζει τὰς συμφυεῖς πρὸς τὸν χαρακτῆρά του ἀρετάς, ὁ ὁποῖος δὲν εἰξεύρει νὰ ὑπερηφανεύεται δι' ὅ,τι τοῦ ἐκληροδότησαν οἱ πατέρες του, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γλῶσσάν του, ἀλλ' ὑπερτιμᾷ καὶ τὰ ἐλαττώματα ἀκόμη τῶν ξένων.

Ὅτι δὲ συμβαίνει τοῦτο, ποῦ ὀλίγον καὶ ποῦ πολύ, εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς ἐντελοῦς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐκ τῆς ξενογλωσσικῆς μανίας καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀκόμη τοῦ λαοῦ. Ἐπισκεφθῆτε τὰς Κυριακὰς τὰς ἐκκλησίας μας, εἶναι κεναί, ἐκτὸς τῶν πολὺ ἐπισήμων ἡμερῶν. Ἐπισκεφθῆτε τὰ ἰταλικὰ λαϊκὰ σχολεῖα—βλέπετε ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τῶν γαλλικῶν μό-

νων—τὰ ὁποῖα ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις συντηρεῖ εἰς διαφόρους μεγαλοπόλεις τῆς Ἑλλάδος. Θὰ εὕρετε νὰ φοιτοῦν εἰς αὐτὰ ἐνενῆντα Ἑλληνόπαιδα καὶ δέκα μόνον Ἰταλόπαιδα. Καὶ ἐὰν εἶχαν περισσότερον χῶρον, κανὲν Ἑλληνικὸν σχολεῖον τῆς συνοικίας δὲν θὰ εἶχε μαθητὰς καὶ μαθητρίας, διότι οἱ πτωχοὶ γονεῖς ὅλοι προτιμοῦν νὰ στέλλουν καὶ τὰ κορίτσια καὶ τὰ ἀγόρια των εἰς τὸ Ἰταλικόν. Ἐγράφη ὡς δικαιολογία τῆς ξενομανίας αὐτῆς, ὅτι διὰ νὰ ἐργασθῇ κανεὶς ὡς ἔμπορος ἔχει ἀνάγκην ξένων γλωσσῶν. Ἂν καὶ εὑρίσκωμεν, ὅτι ὁ κτίστης καὶ ὁ μπακάλης δὲν θὰ ἔχῃ ἴσως βλέψεις διεθνοῦς ἐμπορίου διὰ τὸν υἱόν του, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐδικαιολόγουν τὴν προτίμησίν του αὐτήν, οὐχ ἧττον ἂς τὴν παραδεχθῶμεν διὰ τὰ ἀγόρια. Ἐρωτήσατε ὅμως τί συμβαίνει μὲ τὰ κορίτσια. Ἐρωτήσατε τὰς διευθυντρίας τῶν Παρθεναγωγείων ἐπισήμων καὶ μή. Ποία εἶναι ἡ στερεότυπος σύστασις τῶν γονέων Ἀθηναίων καὶ ἐπαρχιωτῶν: **Ὄχι Ἑλληνικά**, ἀλλὰ *γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικὰ καὶ χορὸν καὶ πιάνο*. Προχθὲς ἀκόμη τυχαίως εὑρέθην παροῦσα εἰς μίαν τοιαύτην σύστασιν πατρὸς ἐπαρχιώτου, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὴν κόρην του εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ τὴν ἐκπαιδεύσῃ. **Ὄχι Ἑλληνικά**.

Ἡμεῖς εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἔχομεν μεταξὺ τῶν ἄλλων μαθημάτων καὶ γαλλικά, διότι μία τεχνίτρια διὰ νὰ μεταφράζῃ τὰ φιγουρίνια ἔχει ἀνάγκην ὀλίγων γαλλικῶν. Ὅλαι αἱ πτωχαὶ καὶ μὴ κόραι, πρώτη ἐρώτησίς των εἶναι ἂν θὰ μανθάνουν καὶ Γαλλικά. Διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν δωρεὰν διδασκαλίαν τῆς τέχνης των παρουσιάζονται αἱ πλεῖσται ὡς ἄποροι καὶ ἀναστατώνουν τὸν κόσμον καὶ μεταχειρίζονται κάθε μέσον ὅπως μὴ πληρώσουν. Διὰ τὰ γαλλικὰ προσφέρονται εὐχαρίστως νὰ πληρώσουν.

Τὸ κακὸν λοιπὸν εἶναι ριζωμένον πολὺ βαθειά. Ἡ ξενομανία, ἐὰν καθ' ἑαυτὴν δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος, διότι βεβαίως οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ γίνωμεν οὔτε Γάλλοι, οὔτε Ἰταλοί, ἀλλ' οὔτε θὰ ζητήσωμεν νὰ προσαρτηθῶμεν εἰς ξένον κράτος, εἶναι ὅμως ἐθνικῶς καταστρεπτική, διότι καταρρίπτει τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν καὶ καταστρέφει ὑπούλως καὶ ἀσυνειδήτως τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ μέλλον αὐτῆς. Ὁ ἀρνησίγλωσσος διατρέχει τὸ πρῶτον στάδιον τοῦ ἀρνησιπάτριδος. Ὁ ἀρνησίγλωσσος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ αἰσθήματα καλά, καὶ χαρακτῆρα ἀκέραιον καὶ ψυχὴν εὐγενῆ. Ἀφοῦ περιφρονεῖ τὸ πρῶτον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, τὸ πρῶτον ὄργανον τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ νὰ ψελίσῃ βρέφος τὰς πρώτας λέξεις τῆς ἀγάπης καὶ νὰ ἀκούσῃ τὴν μουσικὴν τῶν θωπειῶν τῆς μητρικῆς ψυχῆς, βεβαίως θὰ ἀρνηθῇ καὶ θὰ περιφρονήσῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς καὶ αὐτὸν τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη καὶ ἐμεγάλωσε καὶ αὐτὸν τὸν θεόν, τὸν ὁποῖον εἰς τὴν μητρικήν του γλῶσσαν ἔμαθε νὰ πιστεύῃ καὶ ν' ἀγαπᾷ. Καὶ οἱ μωροὶ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ὑποθάλπουν καὶ διευκολύνουν τὸ αἴσθημα αὐτὸ τῆς ἀρνησιγλωσσίας εἶναι οἱ ἀσυνείδητοι ἐργάται τῆς ἠθικῆς καὶ ἐθνικῆς καταστροφῆς τῶν τέκνων των.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΙΣΙΝΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Τὸ Γυναικεῖον ἔνδυμα.

Ε'.

Φθάνομεν τέλος εἰς τοὺς συρμοὺς τοῦ 1820 καὶ εὑρισκόμεθα εἰς ἓν ὡραῖον σπιτάκι, τὸ ὁποῖον καλλύνει καὶ μυρώνει ἡ ἀγάπη δύο νέων μνηστήρων. Ἡ κόρη ὀλίγον βαρειὰ ἐνδεδυμένη μὲ φόρεμα ἀπὸ ἀτλάζι τριανταφυλλί, κεντημένον μὲ λευκὰ μεγάλα ἄνθη. Εἰς τὰ ξανθὰ μαλλιά της, σηκωμένα εἰς rouleaux καὶ τοποθετημένα τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, εἶναι περιπλεγμένα ῥάδα, κόκκινα ὡς τὰ μάγουλά της. Αἱ μεγαλήτεραι ἀδελφαί της τὴν καμαρώνουν καὶ μιὰ μικρὰ ἀδελφούλα ἀκόμη, μὲ πανταλονάκια μακρὰ εἰς διπλοὺς φαλμπαλάδες χαίρεται καὶ αὐτὴ ὡς νὰ ἐννοῇ, ὅτι κάτι εὐχάριστον συμβαίνει εἰς τὴν οἰκογένειαν. Ὁ γαμβρὸς φορεῖ μαῦρον φράκο, πανταλόνι ἕως τὰ γόνατα καὶ σηκωτὸν γιακάν.

Ὀλίγον παρὰ πέρα καὶ μετὰ δέκα περίπου ἔτη φαίνεται ὡς οἱ νέοι νὰ μετέβησαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ νὰ ἀπέκτησαν παιδιά, εἰς τὸ βάπτισμα ἑνὸς τῶν ὁποίων παρίσταται ὁ θεατής. Παραμάννα, γονεῖς, ἀνάδοχος καὶ προσκεκλημένοι, ὅλοι ἀκολουθοῦν μὲ κρινολίνα καὶ μὲ περίεργα πλατύγυρα καπέλλα, τὰ ὁποῖα δένουν κάτω ἀπὸ τὸν λαιμόν. Ἡ συνοδεία εἶναι πολὺ περίεργος, πολὺ φυσικὴ καὶ πολὺ γραφική. Εἶναι μία σελὶς ἐπαρχιωτικῆς ζωῆς ἀρκετὰ ἐπιτηδευμένης, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ πρωτοτύπου.

Καὶ ἐδῶ τελειώνει τὸ ἱστορικὸν μέρος τῆς ἐκθέσεως τοῦ γυναικείου ἐνδύματος. Ἀπ' ἐδῶ εἰσερχόμεθα εἰς τὰς συγχρόνους γαλερίας, εἰς τὰς ὁποίας αἱ γεροντότεραι ἐκ τῶν ἐπισκεπτριῶν ἐπανευρίσκουν τὰ νεανικά των ἐνδύματα καὶ τὰ νεανικά των κτενίσματα.

Τὰ φορέματα μὲ τοὺς φαλμπαλάδες ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, τὰ φορέματα μὲ λόξες, οἱ μποῦστοι μὲ μύτες ἐμπρός, τὰ φουσκωτὰ μανίκια, τὸ μικρότερον κρινολίνο καὶ τὴν tournure. Ὅλας αὐτὰς τὰς ἐναλλαγάς, τὰς βλέπομεν ὄχι εἰς ἴδια διαμερίσματα, εἰς σκηνὰς ἀναπαριστώσας ἐποχήν τινα, ἀλλ' εἰς μίαν αἴθουσαν, εἰς ἣν παρατάσσονται ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν κήριναι κυρίαι, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς ἐφαίνοντο κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον κωμικαί, ἐὰν δὲν ἐπανευρίσκαμεν εἰς τοὺς συρμούς των τοὺς ἰδικούς μας τῆς χθὲς καὶ δὲν ἐμαντεύαμεν τοὺς τῆς αὔριον. Ἄλλως τε ὅλον αὐτὸ τὸ πολυτελὲς παρελθὸν τὸ τόσον τελείως ζωντανευμένον θὰ ἐφαίνετο ἀτελὲς καὶ ἄσκοπον, ἐὰν δὲν ἐτελείωνε μὲ τοὺς τελευταίους συρμούς.

Καὶ ἡ αἴθουσα των εἶναι ἡ ὡραιοτέρα, ἡ πλουσιωτέρα, ἡ τελειότερον φωτισμένη. Ἡ πούλια (paillette) ἡ ντανταλα καὶ ἡ μετωξωτὴ μουσελίνα εἶναι τὰ τρία στοιχεῖα τῆς μεγαλητέρας ἐπιτυχίας τῶν σημερινῶν συρμῶν.

Ἡ οὐρά, τὸ πολὺ μακρὺ δηλαδὴ φόρεμα, βασιλεύει καὶ πάλιν καὶ ἀναδεικνύει ἀναστήματα βασιλισσῶν καὶ μεγαλεῖα ρωμαίων δεσποινῶν. Καὶ τὸ μάκρος αὐτὸ δὲν περιορίζεται μόνον ὀπίσω. Τὸ φόρεμα τοῦ τελευταίου συρμοῦ εἶναι καὶ ἐμπρὸς μακρύ, εἰς τὰ πλάγια περισσότερον καὶ ὀπίσω τελειώνει εἰς μίαν στρογγυλὴν οὐράν, πολὺ στολισμένην καὶ πολὺ πλουσίαν καὶ ἰδιότροπον. Ἐπάνω τὸ φόρεμα εἶναι στενὸν καὶ παρακολουθεῖ τὴν σωματικὴν γραμμὴν ἕως ὀλίγον

ὑπὸ τοὺς μηρούς. Ὁ μποῦστος εἶναι μακρός, ἕως κάτω ἀπὸ τὴν μέσην, ποικίλος εἰς σχέδια καὶ στολισμούς, θαυμάσιος εἰς κομψότητα καὶ χάριν. Καὶ εἶναι ἐκεῖ δι' ὅλα τὰ σώματα καὶ δι' ὅλας τὰς ἡλικίας. Ὁ μέγας διδάσκαλος Felix ἐδῶ δεικνύει ὅλην τὴν τέχνην του, ἐδῶ συγκινεῖ κάθε καρδιὰν γυναικός, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ νὰ ἐνδύεται εὔμορφα. Τί πλοῦτος ντανταλῶν καὶ τί ἀφροὶ μουσελίνης καὶ τί χρυσίζοντες ποταμοὶ ἀπὸ paillettes. Ὁλόκληρος τόμος δὲν θὰ ἤρκει διὰ τὴν περιγραφὴν τῶν θαυμασίων αὐτῶν πραγμάτων. Μόνον ἓν εἶδος φορέματος ἐπιβάλλεται ἀφ' ἑαυτοῦ, χωρὶς στολίσματα, χωρὶς ἐξωραϊσμὸν ἄλλον παρὰ τὸν τοῦ ὡραίου ὑφάσματος καὶ τῆς μεγάλης τέχνης τοῦ ράπτου. Εἶναι τὸ τσόχινον φόρεμα tailleur. Ἀπὸ τσόχαν ἀτλαζωτήν, βαρύ, εὔγραμμον ἔχει τόσην χάριν καὶ εἶναι τόσον ὡραῖον καὶ γραφικὸν ἐν τῇ ἁπλότητί του, ὥστε σχεδὸν νὰ ἐπισκιάζῃ τὰ ἀτίμητα φορέματα τῶν ἑσπερίδων καὶ τῶν ὑποδοχῶν καὶ τῶν χορῶν.

Ὑπάρχει ἓν τοιοῦτο τσόχινον φόρεμα, διὰ νύκτα ὅμως αὐτό, ἀπὸ λευκὴν τσόχαν, φοδραρισμένον ὅλον ἀπὸ ἀτλάζι τριανταφυλλί. Κλείετε τὰ revers τοῦ στήθους κατεβάζετε τὰ revers τῶν μανικιῶν, κουμβώνετε καὶ δύο revers, τὰ ὁποῖα ἔχει τὸ ἐμπρὸς φύλλον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ ἔχετε ἁπλοῦν καὶ ὡραῖον φόρεμα περιπάτου. Ἀνοίγετε ὅλα αὐτὰ τὰ revers τὰ ὁποῖα εἶναι σκεπασμένα ἀπὸ ἀτλάζι τριανταφυλλὶ καὶ ἔχετε ἓν ὡραῖον καὶ πλούσιον φόρεμα ἐπισκέψεων καὶ ἑσπερίδος ἀκόμη. Τὸ φόρεμα αὐτὸ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸ διεθνοῦς πλέον φήμης τριανταφυλλὶ ἐπανωφόρι, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀγορασθῆ εἴκοσι φορὰς εἰς τὴν τιμὴν τῶν χιλίων πεντακοσίων φράγκων.

Τὸ τελευταῖον τμῆμα μᾶς δίδει τὴν ἰδέαν τοῦ συρμοῦ τῆς αὔριον, μὲ τὰ φορέματα πάλιν στενὰ ἐπάνω, ἀλλὰ πολὺ στολισμένα καὶ ὀμπρελωτὰ κάτω, μὲ τὸν μποῦστον ἐμπρὸς ἴσον, χωρὶς τὴν κομπύλην τῆς μέσης καὶ μακρύν, σουβλερόν, ἐνθυμίζοντα τὰ κορσελὲ τοῦ Λουδοβίκου XII, μὲ τὴν μέσην ὄχι πλέον στρογγυλήν, ἀλλὰ πολὺ μακρὰν καὶ cambrée.

Ἡ κάμψις αὕτη τῆς μέσης θὰ εἶναι ὅλη ἡ ἐπιτυχία τοῦ νέου συρμοῦ. Ἡ μέση αὐτὴ ἡ ὁποία θὰ ἀναδείξῃ ὅλα τὰ εὔγραμμα σώματα, καὶ ἡ ὁποία θὰ κρύψῃ καὶ πολλὰς ἀσχημίας τῶν κακοκαμομένων γυναικῶν, ἡ ὄχι στενὴ καὶ πιεσμένη εἶναι ἀναδημιούργημα μιᾶς παλαιᾶς ἐποχῆς, τελειοποιημένον ὅμως καὶ ἐπιδιορθωμένον, συμφωνότερα μὲ ὅλον τὸ σημερινὸν περιβάλλον τοῦ συρμοῦ.

Ταξιδιῶτις.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Ἡ ἡμέρα τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ 1896, ἡ ὁποία εἶχεν ὁρισθῆ διὰ τὴν ἐπίσημον ἔναρξιν τῶν ἀγώνων, ἀνέτειλεν ὡραία ὡς ὅλαι αἱ ἡμέραι τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀνοίξεως. Εἶχε διαδεχθῆ τὴν νύκτα τοῦ Πάσχα, τοῦ πλέον εὐτυχισμένου καὶ πλέον πανηγυρικοῦ Πάσχα, τὸ ὁποῖον ἐνθυμοῦντο οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν γεροντοτέρων ἀκόμη.

Αἱ Ἀθῆναι εἶχαν καθαρισθῆ, εἶχαν στολισθῆ, εἶχαν δαφνοστεφανωθῆ. Παρουσίαζαν θέαμα νέας καὶ ὡραίας πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ μίαν στιγμὴν εἶχε πνεύσει ἡ μεγάλη πνοὴ τοῦ παρελθόντος, ἡ ὁποία εἶχε σκορπίσει παντοῦ νέαν ζωὴν καὶ κάλλος ὅλως διόλου πρωτοφανὲς καὶ ἀσυνείθιστον.

Ὅλων αἱ σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα εἶχαν ἐπὶ τέλους ἰσοπεδωθῆ. Ὅ,τι εἰς τὴν ψυχὴν κάθε ἀνθρώπου κρύπτεται εὐγενὲς καὶ ὡραῖον εἶχεν ἀφυπνισθῆ αἰφνιδίως καὶ ὅλοι ἀδιακρίτως κοινωνικῶν θέσεων καὶ πλούτου κατείχοντο ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀνήσυχον συγκίνησιν, ἀπὸ τὰς αὐτὰς ἀμφιβολίας, ἀπὸ τὰς αὐτὰς ἐλπίδας, ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς περὶ ἐπιτυχίας πόθους.

Οἱ ἀγῶνες τέλος πάντων θὰ ἐγίνοντο. Αἱ ἀντεγκλίσεις εἶχαν καταπαύσει, αἱ ἀπελπιστικαὶ φωναὶ τῶν ἀπαισιοδόξων εἶχαν σιγήσει. Τὰ ψεύματα εἶχαν τελειώσει πλέον. Ἡ φιλοτιμία τοῦ Ἕλληνος, τὸ μόνον ἴσως αἴσθημα τὸ ὁποῖον περιεσώθη ἀκέραιον, εἶχεν ἀφυπνισθῆ αἴφνης καὶ εἶχε κατορθώσει τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἀφομοιώσεως τῶν σκέψεων καὶ τῶν αἰσθημάτων ὅλων ὅσοι ἠμποροῦν νὰ σκέπτωνται καὶ νὰ αἰσθάνωνται.

Μία εὐγενὴς ἅμιλλα εἶχεν ἀναπτυχθῆ, ἕνας πόθος πρὸς μεγάλας θυσίας ἐκ μέρους ὅλων, μία φιλοδοξία ὡραία ποῖος νὰ συντελέσῃ περισσότερον, ὅπως μὴ τίποτε παράτονον, τίποτε παράχορδον σκιάσῃ τὴν ἁρμονίαν τῆς μεγάλης ἡμέρας.

Οἱ στολισμοὶ διὰ τοῦτο τῆς πόλεως δὲν εἶχαν περιορισθῆ μόνον εἰς τοὺς μεγάλους δρόμους καὶ τὰς κεντρικωτέρας πλατείας, ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς τὰς ἐθνικὰς ἑορτάς. Καὶ ἡ πλέον μικρὰ συνοικία καὶ ὁ μᾶλλον ἀπόκεντρος δρομίσκος ἀπήστραπτεν ἀπὸ καθαριότητα μὲ τὰ μικρὰ σπιτάκια του φρεσκοχρωματισμένα, μὲ τὰ ξύλινα μπαλκονάκια του δαφνοστολισμένα. Ὅλαι αἱ πτωχονοικοκυραὶ τῶν συνοικιῶν εἶχαν κάμει καὶ αὐταὶ τὰ δυνατά των διὰ νὰ ὑποδεχθοῦν μὲ μεγαλητέραν ἐπισημότητα τὸ διπλοῦν αὐτὸ Πάσχα. Οἱ γλάστρες μὲ τὰ πρώιμα τριαντάφυλλα, μὲ τὰ γαρύφαλα καὶ μὲ τοὺς κρίνους, αἱ ὁποῖαι καλλιεργοῦνται εἰς τὰ πτωχόσπιτα ἢ εἰς μίαν γωνίτσαν τῆς αὐλῆς ἢ εἰς τὸ σανιδένιον χαγιάτι τοῦ σπιτιοῦ, φρεσκοχρωματισμένες καὶ αὐτὲς εἶχαν παραταχθῆ εἰς τὰ παράθυρα τοῦ δρόμου, τὰ στολισμένα μὲ τοὺς ἀπὸ ἄσπρο τοῦλι μπερτέδες, τούλι, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀγορασθῆ μὲ πίστωσιν τὴν μεγάλην ἑβδομάδα καὶ τὸ ὁποῖον ὁ μικρὸς ἔμπορος τῆς γειτονιᾶς θὰ ἐπληρώνετο εἰς μικρὰς δόσεις ἀπὸ τὰς καθημερινὰς οἰκονομίας τῆς πτωχονοικοκυρᾶς.

Τὸ κάθε χαλάκι ἢ χρωματιστὸν κιλίμι, τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσετο ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς μητέρας διὰ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν προῖκα τῆς κόρης, φρέσκον ἀκόμη μὲ τὰ τσακίσματα τῶν διπλωμάτων του καὶ μὲ τὴν δυνατὴν ὀσμὴν τῆς λεβάντας καὶ τῶν γαζιῶν, ἐξεδιπλώνετο καὶ ἐσκέπαζέ που ἕνα ξύλινο μπαλκόνι καί που ἕνα πολὺ παλαιὸν καὶ χωρὶς φύλλα παράθυρον.

Καὶ ἐπάνω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ στολίσματα ἐκυμάτιζεν ἡ γαλανὴ σημαία, ἡ ὁποία, ὅσον καὶ ἂν ἦτο μικρὰ καὶ ἀπὸ πρόστυχον ὕφασμα εἶχεν ὅμως καὶ τὴν συγκινητικήν της, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἱστορίαν. Ἐδῶ μία μοδιστρούλα, εἶχε ξυλώσει τὰ φύλλα τοῦ μπλὲ της φορέματος καὶ τὸ μετεποίησεν εἰς σημαίαν μὲ ἕνα σταυρὸν ἀπὸ λευκὸν πανὶ εἰς τὸ μέσον. Ἄλλη πάλιν, γυναῖκα αὐτὴ μικροϋπαλλήλου, ἡ ὁποία εἶχε πάρει καὶ τὸ δίπλωμά της καὶ ἔδιδε τὸ παράδειγμα τῆς μόδας εἰς ὅλην τὴν γειτονιάν, ἔβαψε τὸ μεταξωτό της τὸ νυμφικὸν εἰς μπλὲ σκοῦρον, καὶ μὲ τὰ φύλλα του τὰ ἡνωμένα

καὶ μὲ ὀλίγην ἄσπρην μουσελίναν εἶχε κατορθώσει νὰ στολίσῃ τὸ μπαλκόνι της μὲ μίαν κομψὴν καὶ πολύτιμον σημαίαν, τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ γείτονες ἐθαύμαζαν.

Τὰ μικρὰ παιδάκια τοῦ σχολείου εἶχαν καὶ αὐτὰ φυλάξει τὶς πενταρες καὶ δεκάρες των, ἀντίτιμον τοῦ προγεύματος των πολλῶν ἡμερῶν, καὶ εἶχαν ἀγοράσει κανδυλάκια χρωματιστὰ καὶ φώσφορα καὶ ροκέττες διὰ νὰ φωταγωγήσουν τὰ σπίτιά των καὶ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν βραδεινὴν φωτοχυσίαν τῆς μεγάλης ἡμέρας.

Αἱ πλατεῖαι πλέον καὶ οἱ κεντρικοὶ δρόμοι ἦσαν ὅλοι ἀνθοστολισμένοι, ὅλοι σκεπασμένοι ἀπὸ σημαίας καὶ θηρεούς. Ἡ ὁδὸς Σταδίου ἰδίως παρουσίαζεν ἔκτακτον θέαμα. Ἀπὸ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο μέρος τῶν πεζοδρομίων γκιρλάντες καὶ στεφάνια ἀπὸ δάφνην καὶ πρασινάδα ἐπλέκοντο μὲ τὰς σημαίας καὶ ἐκυμάτιζαν μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου ἐπάνω ἀπὸ τὸ περίζωμα τῶν πεζοδρομίων, στηριγμένα εἰς στήλους ὡραίους, τοποθετουμένους ἀνάμεσον εἰς τὰ δένδρα τῆς μεγάλης ὁδοῦ. Τὰ τόξα ἐπίσης, τὰ ὁποῖα εἶχαν τοποθετηθῆ εἰς ὡραίας καμπύλας ἐπὶ τῶν στήλων αὐτῶν, προωρισμένα νὰ μεταβάλλουν τὴν νύκτα τὴν ὁδὸν Σταδίου εἰς μίαν φωτοπλημμυρισμένην ἀπέραντον ἀψῖδα, ἦσαν καὶ αὐτὰ ἀνθοπλεγμένα καὶ ὅλα σημαιοστόλιστα. Οἱ ἐξῶσται συνηγωνίζοντο εἰς στολισμούς. Μόνον μερικὰ πλούσια σπίτια ἔμεναν ὡς συνήθως γυμνὰ καὶ ἀδιάφορα, μὲ τὴν στερεότυπον μοναδικὴν σημαίαν των εἰς τὸν κατάκλειστον ἐξώστην, ὡς νὰ μὴν εἶχε κατορθώσει νὰ τὰ ζωογονήσῃ καὶ τὰ θερμάνῃ ἡ πνοὴ τῆς παλαιᾶς δοξασμένης πατρίδος, ἡ ὁποία εἶχε τόσον ἠλεκτρίσει ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον.

Ὑπὸ τὴν μορφὴν λοιπὸν αὐτὴν ἐγνώρισε τὴν πατρίδα τῆς μητέρας της ἡ Ἄννα Δούαλ.

Τὸ πρωὶ εἶχεν ἐξυπνήσει κατὰ τὴν συνήθειάν της πρὶν ἀκόμη νὰ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος. Ἀφοῦ ἐνδύθη τὸ ποδηλατικὸν ἔνδυμά της, ἐζήτησεν ἕνα ποτήρι γάλα ἀπὸ τοὺς ἐξαφνισθέντας ὀλίγον ὑπηρέτας διὰ τὸ τόσον πρωινὸν σήκωμα τῆς κυρίας αὐτῆς.

Ἔπιε τὸ γάλα της βιαστικά, ἐζήτησε τὸ ποδήλατόν της, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ βράδυ εἶχε δώσει εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ἀποσκευῶν ὑπάλληλον, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην της ἕνα χάρτην τῶν Ἀθηνῶν, ἔρριψεν ἕνα βλέμμα διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὸ δικτυόπλεγμα τῶν κεντρικῶν δρόμων, ἐφύλαξε καὶ πάλιν τὸν χάρτην της καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ ποδήλατόν της. Φόρεμα σκοτεινὸν κυανοῦν, τὸ ὁποῖον ἦτο προσηρμοσμένον θαυμάσια ἐπάνω της, καὶ ἔφθανεν ἕως τοὺς ἀστραγάλους της, μία ζακέτα ἀμαζῶνος, κουμβωμένη ἕως τὸν λαιμὸν μὲ ἄσπρα φυλτισένια κουμπιὰ καὶ ἕνα κασκέτο ἀπὸ ὕφασμα τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ἰδοὺ ἡ ὅλη ἐνδυμασία τῆς ὡραίας κόρης. Μὲ τὸν τρόπον ὅπου εἶχε πηδήσει εἰς τὸ ποδήλατον καὶ μὲ τὴν χάριν μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε ξεκινήσει, εὐθυτενής, ταλαντευομένη κανονικῶς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὡς κάθε κίνησίς της νὰ ὑπήκουεν εἰς ρυθμὸν καὶ χρόνον μουσικόν, ἐφαίνετο, ὅτι τὸ σῶμά της ἦτο γυμνασμένον εἰς κάθε εἶδος ἀσκήσεως, ἀλλ' ὅτι τὰς ἀσκήσεις αὐτὰς ἤξευρε νὰ ὑποτάσσῃ τελείως εἰς τοὺς αἰσθητικοὺς κανόνας τοῦ ὡραίου.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος ἐτακτοποίει ἀκόμη τὴν μεγάλην τῆς εἰσόδου στοάν καὶ εἶχε παρακολουθήσει διὰ τοῦ βλέμματος τὴν νεάνιδα, τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐξεκίνησε πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ.

Γειά σου ἀσίκησα, σὰν σαίτα πέταξεν, εἶπε, μονολογῶν εἰς τόνον καὶ στάσιν ὄχι ὑπηρέτου φρακοφορεμένου, ἀναζητοῦντος τὰς τυπικὰς φράσεις του εἰς τὴν πλέον ἄψογον καθηρεύουσαν, ἀλλὰ εἰς φρασεολογίαν τῆς πατρίδος του ἀγνήν, ἡ ὁποία ἐπρόδιδε τὸ ἀληθινὸν αἴσθημα τῆς ἐνθουσιασθείσης ψυχῆς του.

Ἡ Ἄννα Δούαλ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε πετάξει ἀληθινά. Ἔστρεψε τὴν γωνίαν τοῦ ξενοδοχείου της ἀριστερὰ πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἀνῆλθε διὰ τῆς ὁδοῦ Μουσῶν πρὸς τὴν Λεωφόρον Ὄλγας, ἠκολούθησε τὴν δενδροστοιχίαν καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς Πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἐκεῖ ἐσταμάτησε.

Ὁ ἥλιος μόλις εἶχεν ἀρχίσει νὰ χρυσίζῃ τὰς κορυφὰς τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ εἰς τὸν ὁρίζοντα ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκυμάτιζαν νέφη ὅλα ἀπὸ χρυσῆν σκόνιν. Οἱ στύλοι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀφοῦ ἔπλευσαν ὀλίγον μέσα εἰς τὴν νεφέλην αὐτήν, ἐχρωματίσθησαν ἔπειτα ἐντελῶς χρυσοῖ καὶ ἀνεδείχθησαν ὡραιότεροι ἀκόμη μὲ τὰς κομψὰς γραμμὰς των καὶ τὴν ἁρμονικὴν παράταξίν των. Ἐφαίνοντο ὡς νὰ μὴν ἦσαν ἀπὸ λίθον, ἀλλ' οὔτε μεγάλαι καὶ ὀγκώδεις ὡς εἶναι πραγματικῶς. Κάτι τι λεπτοφυὲς καὶ κομψόν, ὡ; ἀπὸ παλαιωμένον ἐλεφαντόδοντον, κάτι τόσον ἐλαφρὸν καὶ εὔκαμπτον, ὥστε θὰ ἐνόμιζε κανείς, ὅτι μὲ τὸ ἐλαφρότερον φύσημα τοῦ ἀέρος θὰ ἐπετοῦσε ἐπάνω ὑψηλά, ἄθυρμα ὡραῖον μᾶλλον παρὰ μᾶζα λίθων, τὸ ὁποῖον καὶ χεράκι μικροῦ παιδιοῦ θὰ ἠμποροῦσε νὰ μετακινήσῃ.

Ἡ Ἄννα κατέβη ἀπὸ τὸ ποδήλατόν της καὶ ἔβλεπε καὶ ἐθαύμαζε καὶ εὑρίσκετο ὡς μαγευμένη ἀπὸ τὸ ὡραῖον θέαμα. Ἐστράφη καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀκροπόλεως, ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖ μόνον ἡ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ βράχου ἐφαίνετο. Ἐπήδησε καὶ πάλιν εἰς τὸ ποδήλατόν της, παρηκολούθησε τὰς γραμμὰς τοῦ τροχιοδρόμου τοῦ Φαλήρου καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν πρὸ τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου γωνίαν ἐσταμάτησε. Ἐσκέφθη νὰ διευθυνθῇ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀλλ' ἔπειτα μονολογοῦσα: Ὄχι μὲ ποδήλατον ἐκεῖ. Θὰ ἦτο ἱεροσυλία. Καὶ ὄχι ἔτσι μὲ αὐτὸ τὸ ἄχαρι φόρεμα· θὰ ἤμην πολὺ γελοία ἀπέναντι τῶν θαυμασίων Καρυατίδων.

Ἠκολούθησε τότε τὴν γραμμὴν τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων κατῆλθε διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς τὸ ζυθοπωλεῖον Φὶξ πρὸς τὴν ἁμαξιτὴν ὁδὸν τοῦ Φαλήρου καὶ ἀφοῦ ἐπροχώρησεν ἀρκετά, ἀπολαμβάνουσα μὲ προφανῆ εὐχαρίστησιν τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ χλοοσπαρμένου κάμπου, ἐπέστρεψε μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της.

Εἰς τὸ μικρὸν σαλονάκι της τὴν ἐπερίμεναν γράμματα τοῦ πατρός της μέσα εἰς ἕνα δίσκον τοποθετημένα. Εἶχαν φθάσει τὴν προηγουμένην ἑσπέραν καὶ εἶχαν διανεμηθῆ πολὺ πρωί.

Ἤνοιξε τὸ πρῶτον γράμμα καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκει:

«Μικρούλα μου!

«Καλῶς ἔρθασες εἰς τὴν πόλιν τῶν θεῶν καὶ εἰς τὴν πατρίδα τῶν ὡραίων. Ἤθελα νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος ποῦ σοῦ εὔχεται τὸ «καλῶς ἦλθες» εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι ἔτσι μοῦ φαίνεται, ὅτι καὶ ἐγὼ συμμετέχω εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν πρώτων ἐντυπώσεών σου. Κρῖμα ὅτι δὲν ἠμπόρεσα νὰ σὲ συνοδεύσω, ἂν καὶ ἡ καλλιτέχνις φίλη μας εἶναι πολὺ ἁρμοδιωτέρα ἀπὸ ἐμὲ νὰ σε μυήσῃ εἰς τὰ μυστήρια τῶν ἀθανάτων μαρμάρων.

Ἀλλ' ἂν δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀπολαύσω μαζῆ σου, ἠμπορῶ ὅμως νά σὲ κάμω νὰ αἰσθανθῇς πολὺ μεγαλειτέραν τὴν εὐτυχίαν σου. Ὁ Μύρτος, ὁ συμμαθητὴς καὶ πκιδικός σου φίλος, μοῦ εἶχες εἴπει ὅτι σοῦ ἤρεσε καὶ εἶχα ἐννοήσῃ ὅτι σοῦ ἦτο περισσότερον ἀγαπητὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους συμμαθητάς σου τοῦ Brigton College.

Μικρούλα μου. Ἐγὼ ὁ μεγάλος σου φίλος, ὡς μὲ τόσην ἀγάπην μὲ ὀνομάζῃς, ἐνθυμεῖσαι ὅτι δὲν εἶχα μάθει μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν τὴν συμπάθειάν σου αὐτὴν καὶ εἶχα μάλιστα προσβάλλει τὸν πατριωτικόν σου ἐγωϊσμόν, ὅταν σοῦ εἶπα: Ὄχι αὐτόν, ὄχι Ἕλληνα παιδί μου.

Δὲν σοῦ εἶχα ὅμως δικαιολογήσει τὴν ἄρνησίν μου, ὡς πάντοτε σοῦ δικαιολογῶ, κατὰ καθῆκον, κάθε μου ἄρνησιν. Διατί δὲν τὸ ἔκαμα αὐτό; Διότι ὁ νέος μοῦ εἶναι συμπαθητικὸς ὅσον καὶ εἰς ἐσὲ καὶ θὰ ἦτο δύσκολον νὰ σοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃς, διατὶ δεν σὲ ἤθελα σύζυγον Ἕλληνος, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ Ἑλληνίδα σοῦ ἔδωκα μητέρα.

Αὐτὸ δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ σοῦ εἰπῶ οὔτε εἰς τὸ γράμμα μου αὐτό. Ἀλλὰ σοῦ στέλλω εἰς ἄλλον φάκελον ἕνα βιβλιάριον γεμᾶτο ἀπὸ ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς μητέρας σου. Διάβασέ το. Θὰ ἐννοήσῃς τοὺς ἐνδοιασμούς μου, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἠμπορεῖ καὶ νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀβάσιμοι.

Ἐγὼ βασίζομαι εἰς τὴν ἰδικήν σου κρίσιν. Εἶσαι κόρη λογικὴ καὶ γενναία. Εἶσαι ἐλευθέρα νὰ ἀποφασίσῃς. Ἐὰν μάλιστα ὁ Μύρτος νικήσῃ εἰς τοὺς ἀγῶνας, τότε θὰ εἶναι ὡραῖον βραβεῖον δι' αὐτὸν τὸ χρυσοῦν δακτυλίδι τοῦ ἀραβῶνός σας, καὶ ὡραία ἀνάμνησις διὰ τὸ μέλλον καὶ διὰ τὰ παιδιά σας ἡ εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν Στάδιον μνηστεία σου μὲ τὸν νικητήν, στεφανομένον ἀπὸ κλάδους τῆς ἱερᾶς Ἄλτεως.

Βλέπεις ὅτι κοντὰ εἰς τὴν καλλιτέχνιδα φίλην μας ἔγεινα καὶ ἐγὼ ὁ τόσον πεζὸς ἀρκετὰ ποιητής.

Ὅ,τι ἀποφασίσῃς, μικρούλα μου, τηλεγράφησέ μου διὰ νὰ χαρῶ μαζύ σου. Τηλεγράφει μου καὶ ὅταν δὲν ἔχῃς καιρὸν νὰ γράφῃς, καὶ δὲν θὰ ἔχῃς πολύν, ἂν θελήσῃς νὰ ἴδῃς ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοὺς ὁποίους φυλάττει ἡ Ἑλλάς, ἡ πατρὶς ὅλων τῶν μεγαλείων.

Εἰς τὴν Τράπεζαν τὴν Ἐθνικὴν τῆς Ἑλλάδος ἔχεις ἀνοικτὴν πίστωσιν. Ἀπολάμβανε καὶ μὴ φείδεσαι χρημάτων.

Σὲ φιλῶ χίλιες φορές, μικρούλα μου, ὁ πατέρας καὶ μεγάλος σου φίλος John Douel. (ἀκολουθεῖ).

Ὁ κ. ΒΙΒΙΑΝΗ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Τὸν λόγον του περὶ τοῦ γάμου, ὁ ριζοσπάστης βουλευτὴς Παρισίων κ. Viviani ἐπέρανε διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἰδεῶν ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐργάζεται ἐν τῇ βουλῇ, ὡς ὑπαρχηγὸς τοῦ ριζοσπαστικοῦ κόμματος.

«Εἶμαι—λέγει—ὑπὲρ τῆς παραχωρήσεως εἰς τὰς γυναῖκας πολιτικῆς ψήφου καὶ θὰ ὑποστηρίζω μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν τὴν πολιτικὴν χειραφέτησιν τοῦ ἡμίσεως πληθυσμοῦ τῆς Γαλλίας, διότι ἄλλως εἰς οὐδὲν χρησιμεύει ὅλη ἡ μέχρι τοῦδε μεταρρυθμιστική μας ἐργασία καὶ ὅλαι αἱ τροποποιήσεις τῶν νόμων, αἱ ἐπιτευχθεῖσαι ὑπὲρ τοῦ φύλου σας. Οἱ ἰσχυριζόμενοι, ὅτι διὰ τῶν ριζοσπαστικῶν ἀρχῶν μας ἐκθέτομεν εἰς ἀποτυχίαν τὸ κίνημα καὶ ἐπηρεάζομεν τὴν μόλις ἀρξαμένην νὰ συγκινῆται καὶ νὰ ἀναγνωρίζῃ τὸ δίκαιον τῶν γυναικῶν κοινὴν γνώμην, ἔχουν ἄδικον. Πρέπει νὰ λεχθῇ σαφῶς, καθαρῶς πρὸς ὅλας καὶ ὅλους τοὺς ἀντιφρονοῦντας, ὅτι ἡ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἐπιτελεσθεῖσα καὶ τελεσθησομένη νομοθετικὴ ἐργασία εἶναι ματαία καὶ ἄσκοπος, ἐφ' ὅσον αἱ γυναῖκες δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ σφαιριδίου. Ἐν ὀνόματι τῆς κοινοβουλευτικῆς μου πείρας, κυρίαι μου, ἄφετέ με νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι οἱ νομοθέται κάμνουν καὶ θέτουν εἰς ἐνέργειαν νόμους μόνον καὶ ἰδίως δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐκλέγουν. Δὲν θὰ ἐκλέγετε, βεβαίως θὰ λησμονῆσθε.

Ἐν τούτοις ποῖος νομίζετε, ὅτι εἶναι ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον προβάλλουν ὡς κύριον ἐμπόδιον τῆς πολιτικῆς ψήφου τῆς γυναικός. Κυρίαι μου, δὲν φέρετε ὅπλα, δὲν εἶσθε στρατιῶται. Ὥστε μόνον ἡ εἰδικότης τῆς ὁπλοφορίας κανονίζει τὴν πολιτικὴν ἱκανότητα τῶν ἀνδρῶν. Εἶναι γελοία ἡ ἀρχὴ καὶ μωρὰ ἡ δικαιολογία. Τὸ δίκαιον δὲν ἐξαρτᾶται πλέον ἀπὸ τὴν δύναμιν. Μήπως ἕως πρὸ ὀλίγου ἀκόμη οἱ πλούσιοι δὲν ἐπλήρωναν ἄλλους διὰ νὰ γίνωνται στρατιῶται ἀντ' αὐτῶν, καὶ μήπως ἔχαναν διὰ τοῦτο τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου των; Ἄλλως τε ἡ μητρότης δὲν εἶναι τὸ ὡραιότερον καὶ εὐγενέστερον ὅπλον, τὸ ὁποῖον χειρίζεται ἡ γυνή, ἀφοῦ πολλαπλασιάζει τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν, τοὺς ὁποίους ἡ ὑποχρεωτικὴ ὁπλοφορία δεκατίζει.

Ἄλλως τε οἱ ἀντίθετοί μας λησμονοῦν νὰ βαδίζουν μὲ τὸν νέον καιρόν, λησμονοῦν, ὅτι ἡ δύναμις ἤλλαξε χαρακτῆρα, ὅτι ὁ ἄξων της μετετοπίσθη καὶ ἀπὸ στρατιωτικὴ ἔγεινεν εὐτυχῶς οἰκονομική. Σήμερον τὰ σκῆπτρα τῆς ὑπεροχῆς κρατοῦν εἰς τὸν κόσμον ὄχι τὰ στρατοκρατούμενα ἔθνη, ἀλλὰ τὰ οἰκονομικῶς ἀκμαῖα, ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἡ βιομηχανία προήχθη καὶ ἐξηπλώθη παντοῦ, ἐκεῖνα τῶν ὁποίων τὸ ἐμπόριον ἀνεπτύχθη, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀναδεικνύονται ἀπὸ τοὺς σοφούς των καὶ τὰ μεγάλα των πνεύματα. Καὶ ἐρωτῶ αἱ γυναῖκες δὲν φέρουν τό μερίδιόν των εἰς τὴν δύναμιν αὐτήν;

Μήπως τὰ δύο φῦλα δὲν φέρουν ἴσον φόρον εἰς τὴν οἰκονομικὴν δύναμιν ἑκάστης χώρας.

Λέγουν, ὅτι αἱ γυναῖκες τῆς Γαλλίας, ὄργανα τοῦ κλήρου, θὰ καταστοῦν οἱ ἐπιφοβώτεροι παράγοντος κασαστάσεως πολιτικῆς, ἣν πᾶς πατριώτης ἀποκρούει. Δὲν παραδέχομαι τοῦτο δι' ὅλας τὰς γυναῖκας. Καὶ ἐὰν ὑπάρχουν αἱ ἀληθῶς ὑποχείριοι τοῦ θρησκευτικοῦ μυστικισμοῦ, τίς ἄλλος πταίει ἢ ἡ λαϊκὴ κοινωνία καὶ ἡ πολιτεία, ἥτις δὲν ἠξεύρει νὰ περιβάλλῃ τὴν γυναῖκα μὲ τὴν στοργήν, μὲ τὴν ὁποίαν τὴν περιβάλλει ἡ ἐκκλησία Κόρην, ἡ πολιτεία τὴν ἀφίνει ἔρμαιον εἰς τὰ κτηνώδη ἔνστικτα τοῦ ἀνδρός, ὅστις κρύπτειόπισθεν ἀνάνδρου νόμου τὴν πατρότητά του. Ὕπανδρον οὐδὲν τῆς δίδει δικαίωμα οὔτε ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ της, οὔτε ἐπὶ τῶν τέκνων της. Τὴν ἀπεμάκρυναν ἐπιμελῶς ἀπὸ πᾶσαν σοβαρὰν σκέψιν, ἀπὸ πᾶσαν ἐπίσημον ἐνατχόλησιν. Τὸ πνεῦμά της πρέπει νὰ μένῃ ἐλεύθερον καὶ τὸ ἐδημιούργησαν καὶ τὸ ἀνακηρύττουν ἐλαφρόν, ἀνεπίδεκτον σοβαρᾶς ἐργασίας.

Λοιπὸν ὄχι, κυρίαι μου, ἐξαναστῆτε σεῖς, αἱ ὁποῖαι εἶσθε σήμερον αἱ ὀλιγώτεραι ὑπὲρ τῶν πολλῶν. Δείξατε, ὅτι ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν σᾶς ἔκαμαν διὰ τὰς εὐθύνας τῶν ἀνδρικῶν ὑποχρεώσεων, τῆς πολυκυμάντου ζωῆς καὶ τῶν καθημερινῶν ἀγώνων δὲν σᾶς τρομάζει. Διότι ἐλησμόνησαν νὰ σᾶς εἴπουν, ὅτι οἱ ἄνδρες δι' ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὰς εὐθύνας καὶ τὰς ὑποχοεώσεις, ἃς ἀναλαμβάνουν ἔχουν τὸ ὑπέρτατον προνόμιον τῆς ἐλευθερίας, τὸ ὁποῖον σᾶς ἀρνοῦνται.

Κυρίαι μου, τὸ εὐγενέστερον αἴσθημα, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ ὑπερήφανον καὶ γενναίαν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν, εἶναι τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης. Εἶναι τιμὴ διὰ τὸν ἄνδρα ὡς θὰ εἶναι τιμὴ διὰ τὴν γυναῖκα νὰ ἠξεύρῃ νὰ θυσιάζῃ τὴν ἰδίαν ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν εἰς τὰς εὐθύνας καὶ ὑποχρεώσεις, ἃς φέρει καὶ αἱ ὁποῖαι τοῦ παρέχουν τὴν μόνην σχετικὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ζωήν. Καὶ προτιμοτέρα εἶναι ἡ ἀποτυχία εἰς τὸν ἀγῶνα, προτιμότεραι ὅλαι αἱ πικρίαι καὶ αἱ ἀπογοητεύσεις, ἃς ἀπαντᾷ τις εἰς τὴν πάλην τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν ἐγωϊστικῆς καὶ ἀγόνου ζωῆς.

Ἔπειτα δὲν μοῦ λέγετε πῶς κατηντήσαμεν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες, οἱ τὰ πάντα ρυθμίζοντες καὶ κανονίζοντες, τὴν κοινωνίαν αὐτήν, ὥστε νὰ ὁμιλῶμεν μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν διὰ τὰ ἀποκλειστικὰ δικαιώματά μας ἐν αὐτῇ; Τί ἔγεινεν εἰς τὰς χεῖράς μας, τὰς στιβαράς, ὡς τὰς ὀνομάζομεν ἡ κοινωνία αὐτή; Ἴδετε τὸ ἀπελπιστικὸν θέαμα, τό ὁποῖον παρουσιάζεται καθ' ἑκάστην ἐνώπιόν σας. Ἴδετε τὰς κοινωνικὰς ἀδικίας καὶ ἀθλιότητας, ἴδετε τὸν ἀλκοολισμὸν καταστρέφοντα γενεὰς ὁλοκλήρους, τὸ χαρτοπαίγνιον διασπεῖρον τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὴν καταστροφὴν εἰς τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ πολιτισμένου κόσμου· ἴδετε τὴν ἀνανδρίαν τῶν συνειδήσεων δεσπόζουσαν εἰς ὅλας τὰς τάξεις· ἴδετε τὴν ἐγκληματικότητα μαστίζουσαν τὴν ἀνθρωπότητα.

Τῆς ἀθλιότητος αὐτῆς θύματα εἶναι αὐτοὶ οἱ οἶκοι, ὧν ἐτάχθητε ἱέρειαι, εἶναι αὐτὰ τὰ τέκνα σας, τὰ ὁποῖα μετὰ τόσων ἀνατρέφετε θυσιῶν. Ἔχετε καθῆκον χάριν τούτων καὶ χάριν ἐκείνων νὰ ἐξεγερθῆτε, νὰ ἐπέμβητε σοβαρώτερον εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς μηχανῆς, νὰ ἀνακόψετε τὸ κακόν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει καιρός.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἠμπορέσητε νὰ τὸ πράξετε, ἔχετε ἀνάγκην δικαιώματος τῆς ψήφου. Μόνον τότε ἡ κοινωνία βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θὰ ἀνακτήσῃ τὴν διασαλευθεῖσαν ἁρμονίαν της, τὴν ὁποίαν σήμερον πλέον δὲν δύναται νὰ συγκρατήσῃ οὔτε ἡ ἀριστοκρατία, οὔτε ἡ φυσικὴ δύναμις, εἰς ἣν καὶ μόνην στηρίζομεν ὅλην τὴν ὑπεροχήν μας».

Ὁ λόγος τοῦ κ. Βιβιάνη ἐχειροκροτήθη ἐπανειλημμένως καὶ θερμόταται τοῦ ἐγένοντο ἐκδηλώσεις συμπαθείας παρ' ὅλων τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἀγῶνας ὀφείλει καὶ τὴν ἐπιφανῆ θέσιν του καὶ τὴν μεγάλην δημοτικότητά του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΡΧΟΥ

Ὁ Πετράρχης εἶναι ἀναντιρρήτως ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄνδρας, τῶν ὁποίων αἱ βιογραφίαι εἶναι ἀνεξάντλητοι εἰς παραδόσεις. Ἐσχάτως εὑρέθησαν καὶ πάλιν διάφορα αὐθεντικὰ γράφα, ἀναφερόμενα εἰς τὸν βίον τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται μεταξὺ ἄλλων ὅτι ὁ Πετράρχης ἦτο ἀπὸ τοὺς πλέον κομψευόμενους ἄνδρας τῆς ἐποχῆς του.

Ἂν καὶ πολὺ ἄσχημος, τὸ πρόσωπόν του ἐφωτίζετο ἀπὸ τὴν σπινθυροβολοῦσαν εἰς τὰ βλέμματά του μεγαλοφυΐαν.

Ἡ φιλαρέσκειά του ὅμως δὲν ἐγνώριζεν ὅρια, ἰδία μετὰ τὴν νεότητά του, ὅπου ἤρχισε νὰ ποζάρῃ ὡς vieux beau.

Ὅταν τὸν ἠρώτων τὴν ἡλικίαν του, ἔκρυπτε τὴν ἀλήθειαν, ἀποφεύγων νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐὰν ἦτο ἠναγκασμένος νὰ τὸ πράξῃ μετεχειρίζετο τόσας μεταφοράς, ὥστε οὐδὲν ἠδύνατό τις νὰ ἐννοήσῃ ἀπὸ τὰ λεγόμενά του.

Ἐκοιμᾶτο εὐθὺς ὡς ἐνύκτωνε καὶ ἐξύπνα ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον· εἰργάζετο μέχρι τῆς αὐγῆς, ὁπόταν ἐξήρχετο εἰς μεγάλους πρωϊνοὺς περιπάτους. Ἡ ζωή του εἰς τὴν ἔπαυλίν του τῆς Sorgue ἦτο ἐντελῶς βουκολική. Κατεγίνετο εἰς τὸ ψάρευμα καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ὀπωροφόρων δένδρων του. Ἀργότερα ἔζησεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἰδού αἱ νέαι ἐντυπώσεις του:

«Τὰ εἰσοδήματά μου ηὔξησαν, ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ εἶμαι πλουσιώτερος ἀπὸ πρίν. Ἐξοδεύω ὅσα θὰ ἐξώδευεν εἷς πλούσιος πυργοδεσπότης, ἀλλ' ἔχω γύρῳ μου νὰ τρέφω περισσοτέρους ἀνθρώπους ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν ἐνορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκω. Ἔχω πολλοὺς δούλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἤθελα νὰ ἠμπορέσω νὰ ἀπαλλαχθῶ. Ἔχω ἵππους καὶ ἱπποκόμους. Ἔχω ἐξ ἀντιγραφεῖς. Ἔχω τὸν ἱερέα τοῦ παρεκκλησίου μου μὲ τὸν ὁποῖον καὶ μόνον θὰ ἤθελα νὰ ἐγευμάτιζα, διότι εἶναι πνευματώδης, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνω, διότι τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ τὸ σπίτι μου εἶναι γεμᾶτον ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν σκέπτονται ἄλλο τίποτε παρὰ τί νὰ φάγουν καὶ ἰδίως τί νὰ πίουν».

Πολὺ πρὸ τοῦ Τολστόϊ, φυσικά, ὁ Πετράρχης ἦτο φυτοφάγος. Ἀναφέρει ὅτι ἠγωνίζετο πάντοτε μὲ τοὺς γνωστούς του ἰατρούς καὶ ὅτι μεθ' ὅλας τὰς εἰρωνείας καὶ τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς ἀπειλάς των ἐτρέφετο πάντοτε μὲ καρπούς, χόρτα, γάλα καὶ νερὸν καὶ ἦτο ἀξιόλογα εἰς τὴν ὑγείαν του.

Ὀλίγοι ποιηταὶ ἔχουν τὸ μέγα προνόμιον τοῦ Πετράρχου νὰ ἀπομόνωνται πνευματικῶς καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τοῦ πλήθους. Ἔγραφεν ἢ ὑπηγόρευεν, ἀνεγίνωσκεν ἢ ἤκουεν ἀνάγνωσιν, ἐνῷ τὸν ἔνδυαν ἢ τὸν ἐξύριζαν καὶ ὁσάκις ἔτρωγε μόνος.

«Ἐσυνείθισα τόσον καλὰ νὰ διαβάζω καὶ νὰ κάμνω στίχους καὶ ὅταν ἀκόμη ἱππεύω, ὥστε μοῦ συμβαίνει πολὺ συχνὰ νὰ τελειώνω ἕνα ταξείδι μου καὶ ἕνα μεγάλον ποίημα μου συγχρόνως. Εἶχε τόσην μνήμην, ὥστε δὲν ἐλησμόνει ὅτι συνέθετεν οὕτω. Ἀλλ' ᾐσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ γράφῃ ἀμέσως τοὺς στίχους, τοὺς ὁποίους ἔκαμνεν. Εἰς τὸ τραπέζι πλησίον εἰς τό σερβίτσιό του ἐτοποθετοῦσαν πάντοτε τὸ καλαμάρι του καὶ χαρτί.

Ὁ χαρακτήρ του ἦτο ἀπαίσιος. Δὲν ἐκρατοῦσε ἀντιγραφέα ἢ ὑπηρέτην περισσότερον ἀπὸ πέντε ἑξ ἑβδομάδας.

Οἱ ἀκράτητοι θυμοί του δι' ἀνοησίας ἔγειναν παροιμιώδεις. Ὅλους τοὺς περὶ αὐτὸν ὀνομάζει *σκυλλιὰ λυσσασμένα ἁρπακτικὰ καὶ κ.λεπτομαρῆ*». Καὶ δὲν ἐξήρει ἀπὸ τὴν κατηγορίαν τῶν σκυλλιῶν αὐτῶν οὔτε τὰ ἰδικά του παιδιά.

Τοῦτο δὲν τὸν ἠμπόδιζε νὰ ἀγαπᾷ μὲ ἰδιαιτέραν λεπτότητα καὶ στοργὴν ὡρισμένους φίλους του καὶ ὁ Βοκάκιος ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον εὐνοουμένων τοιούτων. Ἐλατρεύετο ἐπίσης ἀπὸ ὅλους τοὺς πτωχοὺς ὡς θεός, μὲ ὅλην τὴν γρύνιαν καὶ τὰς παραφοράς του, διότι ἦτο γενναιότατος καὶ εἶχεν ἀνοικτὰς τὰς ἐξοχικὰς οἰκίας του εἰς κάθε διαβάτην πτωχὸν καὶ ἄστεγον.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
Μεταρρυθμίσεις καὶ πρόοδοι

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἔγεινεν ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, δι' Ἁγιασμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθη τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Σχολῆς. τὸ προσωπικὸν καὶ ὅλαι αἱ μαθήτριαι.

Πολλαὶ βελτιώσεις ἐπηνέχθησαν εἰς τὴν Σχολὴν διὰ τοῦ διορισμοῦ διευθυντρίας, ἥτις φέρει ὅλα τὰ ἐφόδια, δι' ὧν ἡ λειτουργία τῆς Σχολῆς θὰ ἐκτελῆται ἐντελέστερον καὶ κανονικώτερον. Εἰσήχθη ἐπίσης συστηματικώτερον ἀπὸ πρὶν τὸ μάθημα ἀσπρορρούχων καὶ ηὔξησε τὸ προσωπικὸν τῶν βοηθῶν, ὅπως αἱ παραγγελίαι ἐκτελῶνται ἤδη ταχύτερον καὶ ἡ ἐργασία παραδίδεται πρὸς τὰς πελάτιδας, τὸ πολὺ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως αὐτῆς.

Ἡ Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ τόσον ἐτελειοποίησε τὴν ἐν αὐτῇ γενομένην ἐργασίαν καὶ τόσην ἔχει πεποίθησιν ἐπὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ προσωπικοῦ της, ὥστε ἀναλαμβάνει νὰ ἀποζημιώνῃ πᾶσαν πελάτιδα, ἧς τὸ φόρεμα θὰ ἀπετύγχανε καὶ νὰ κρατῇ αὐτὸ δι' ἴδιον λογαριασμόν.

Τοιαύτην ἐγγύησιν ἀσφαλείας καὶ ἐντελοῦς ἐργασίας μόνον ἡ Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ παρέχει εἰς τὴν πελατείαν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΛΟΥ

Ρωσσικὴ Φιλολογία. Ἐκ τῶν τοῦ Gogol.

.....3 Ὀκτωβρίου..... ....

Κάτι περίεργον μοῦ συνέβη σήμερον. Ἐσηκώθην τὸ πρωὶ ἀρκετὰ ἀργὰ καὶ ἠρώτησα τὴν Μαύραν, ὅταν μοῦ ἔφερε τὶς μπότες μου νὰ μοῦ εἴπῃ τί ὥρα εἶναι. Ἐνδύθηκα γρήγορα, εὐθὺς ὡς μοῦ ἀπήντησεν ὅτι ἦτο δέκα. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἤθελα νὰ πάω εἰς τὸ ὑπουργεῖον, διότι εἴξευρα μὲ τί μοῦτρα θὰ μὲ ἐδέχετο ὁ τμηματάρχης μου. Ἀπὸ ἡμέρας τώρα μοῦ λέγει: Τί εἶναι ἀδελφέ, αὐτὲς ἡ παραδοξολογίες σου. Κάποτε κάμνεις σὰν δαιμονισμένος ἄλλοτε πάλιν μπερδεύεις εἰς τέτοιον βαθμόν μίαν ὑπόθεσιν ποῦ οὔτε ὁ Σατανᾶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴν ξεμπερδεύσῃ. Γράφεις τοὺς τίτλους μὲ μικροσκοπικοὺς χαρακτῆρας καὶ δὲν βάζεις οὔτε αὔξοντα ἀριθμόν, οὔτε ἡμερομηνίαν».

Ὁ παληάνθρωπος μὲ ζηλεύει διότι κάθημαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ξύω τὰ μολύβια τῆς ἐξοχότητός του. Δὲν θὰ ἐπήγαινα λοιπὸν σήμερα εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἂν δὲν ἤλπιζα νὰ συναντήσω τὸν ταμίαν καὶ νὰ τὸν καταφέρω τὸν βρωμοεβραῖον αὐτὸν νὰ μοῦ προπληρώσῃ κάτι ἀπὸ τὸν μισθόν μου. Ἂν καὶ εὐκολώτερον εἶναι νὰ ἔλθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου, παρὰ νὰ σοῦ δώσῃ ὁ παληάνθρωπος αὐτὸς κάτι τι. Ἄκαμπτο σκυλλί! Καὶ ὅμως εἰς τὸ σπίτι του τρώει μπάτσες ἀπὸ τὴν μαγείρισσαν του καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει. Δὲν βλέπω εἰς τί χρησιμεύει νὰ ὑπηρετῇ κανεὶς εἰς ἕνα ὑπουργεῖον, ἀφοῦ δὲν ἔχει καμμίαν εὐκολίαν.

Ἐνῶ εἰς τὰ πολιτικὰ γραφεῖα καὶ εἰς τὰ ταμεῖα τὰ πράγματα εἶναι ὅλως διόλου διαφορετικά. Ὁ ἕνας κάθεται εἰς μίαν γωνίαν καὶ δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ μαυρίζῃ τὸ ἄσπρο χαρτί. Τὸ φράκο του εἶναι ἀκάθαρτον, ἡ κεφαλή του ἄσχημη, ὥστε οὔτε νὰ τὸν πτύσῃς δὲν θέλεις, ἀλλὰ ἰδὲ τί πέρνει. Ἂν τοῦ πάῃς δῶρον ἕνα ὡραῖον δοχεῖον, θὰ σοῦ εἴπῃ ὅτι τέτοια δῶρα πηγαίνουν εἰς τοὺς ἰατρούς. Ἀλλὰ στεῖλε ἕνα ζεγγάρι ἄλογα ἢ μίαν ἅμαξαν ἢ μίαν γούναν τριακοσίων ρουβλίων. Ἀμέσως σοῦ γλυκομιλεῖ καὶ σοῦ φέρεται μὲ μεγάλην εὐγένειαν.

Ἀλήθεια ἡ ἰδική μας ὑπηρεσία γίνεται πολὺ καθὼς πρέπει. Ὑπάρχει εἰς τὰ γραφεῖά μας τόση καθαριότης, ποῦ θὰ τὴν ἐζήλευε καὶ ὁ γενικὸς διοικητής. Τὰ τραπέζια εἶναι ἀπὸ ἐβέννον καὶ οἱ ὑπάλληλοι δὲν λέγουν ποτὲ σύ.

Ἐνδύθην ἕνα παλαιὸν ἐπανωφόρι καὶ ἐπῆρα ὀμπρέλλαν διότι ἡ βροχὴ ἔπιπτε ραγδαία. Οὔτε ψυχὴ εἰς τὸν δρόμον. Μόνον μερικὲς γρηᾶς. σκεπασμένες μὲ τὸ ἀνάποδον μέρος τοῦ φορέματός των καὶ κάτι ρῶσσοι ἔμποροι καὶ μεσῖται.

Μόνον ἕνα τσινόβνικο συνάδελφόν μου ἀπήντησα καὶ τοῦ εἶπα: Αἴ, περιστεράκι μου! δὲν πάῃς εἰς τὸ ὑπουργεῖον παρὰ τρέχεις 'πίσω ἀπὸ τὸ κορίτσι αὐτό καὶ θαυμάζεις τὰ ὡραῖα ποδαράκια του. Τί ζῶον αὐτός ὁ συνάδελφός μου δὲν ὀπισθωχωρεῖ οὔτε πρὸ τῶν ἀξιωματικῶν. Φάνει νὰ περάσῃ μία γυναῖκα καὶ ἀμέσως τὸ δίκτυ του εἰς ἐνέργειαν. Ἐνῶ ἐσυλλογιζόμην αὐτὰ, νὰ καὶ σταματᾷ μία ἅμαξα ἐμπρὸς εἰς ἕνα ἐμπορικόν. Τὴν ἀνεγνώρισα ἀμέσως. Ἦτο ἡ ἅμαξα τοῦ ὑπουργοῦ μου.

Ἀλλὰ τί ζητεῖ ἐκεῖνος εἰς τὰ μαγαζειά, ἐσκέφθην. Θὰ εἶναι ἡ κόρη του, χωρὶς ἄλλο. Ἐστάθηκα εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐπερίμενα. Ἔνας λαχὲς ἤνοιξε τὴν πόρτα τῆς ἀμάξης καὶ ἐκεῖνη ἐπέταξεν ἀπὸ μέσα 'σὰν πουλί. Ἐκύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἔλαμψεν ὁ κόσμος.... Θεέ μου καὶ Κύριε, τὰ εἶχα ἐντελῶς χαμένα! Γιατὶ νὰ τὴν ἀπαντήσω μίαν ἡμέραν βροχῆς! Καὶ ὕστερα, λέει, α. γυναῖκες δὲν ἔχουν μανίαν διὰ τὰ κουρέλια. Δὲν μὲ ἀνεγνώρισε. Ἀλλὰ κα ἐγὼ ἐπίτηδες ἐκρύφθηκα ὅσον ἠμποροῦσα περισσότερο, γιατὶ εἶχα ἕνα βρώμικο ἐπανωφόρι καὶ ὅλως διόλου παλαιᾶς μόδας. Τώρα φοροῦν τὰ ἐπανωφόρια μὲ μεγάλους γιακάδες καὶ ὁ ἰδικός μου ἦτο κοντός. Ἔπειτα καὶ τὸ ὕφασμα ἦτο ἀρκετὰ φθαρμένον.

Τὸ σκυλάκι της δὲν ἐπρόθασε νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ ἐμπορικὸν καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν δρόμον. Τό γνωρίζω· ὀνομάζεται Μιτζή. Μιὰ στιγμὴ δὲν εἶχε περάσει καὶ ἀκούω μίαν φωνίτσα. Καλ' ἡμέρα Μιτζή.

Νὰ ἕνα περίεργον σκυλλί. Ποιὸς θὰ τὸ ἐπίστευεν. Ἐνῷ ἔβλεπε ἀκόμη τὸ σκυλάκι, νὰ καὶ παρουσιάζονται δύο κυρίαι ἡ μία νέα καὶ ἡ ἄλλη γρηᾶ καὶ μόλις εἶχαν περάσει ἀκούω εἰς τὸ πλάϊ μου: Ἔχεις λᾶβος Μιτζή. Κα ἰδοὺ ἡ Μιτζὴ νὰ μυρίζεται τὸ σκυλάκι, ποῦ ἀκολουθοῦσε τὶς δύο ἄλλες κυρίες. Ε! εἶπα μὲ τὸν ἑαυτόν μου! ὄχι βέβαια, δὲν εἶμαι μεθυσμένος, γιατὶ αὐτὸ μοῦ συμβαίνει πολὺ σπανίως.

Ὄχι, Πιστή, ἔχεις ἄδικον νὰ τὸ πιστεύῃς, ἐξηκολούθησε. Καὶ εἶδα μὲ τὰ 'μάτια μου καὶ ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου ὅτι ἡ Μιτζὴ ὡμιλοῦσε. «Ἤμην, ἀπήντησε τὸ ἄλλο σκυλάκι, γάπ, γάπ, πολὺ ἄρωστο».

Ὁμολογῶ, ὅτι ἐξεπλάγην πολὺ νὰ ἀκούω τὰ σκυλάκια αὐτὰ νὰ ὁμιλοῦν σὰν ἄνθρωποι, ἀλλ' ὅταν ἐσκέφθην καλλίτερα, ἔπαυσα νὰ παραξενεύωμαι. Ἀλήθεια εἰς τὸν κόσμον, συμβαίνουν ἀκόμη πολὺ θαυμάσια πράγματα. Λέγουν, ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἕνα ψάρι ἐπέταξε μίαν ἡμέραν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ νερό καὶ ἐπρόφερε δύο λεξεις εἰς μίαν γλῶσσαν τόσον παράξενον, ὥστε ἐπ δύο ἔτη ὅλοι οἱ σοφοὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν ἐξηγήσουν, χωρὶς νὰ τὸ κατορθόνουν. Ἐδιάβασα ἀκόμη εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ἱστορίαν τῶν δύο ἀγελάδων, ὅπου ἐμβῆκαν εἰς ἕνα μαγαζὶ καὶ ἐζήτησαν ἕνα φούντι τσαΐ.

Ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἔκπληξίς μου ηὔξησεν ἀκόμη περισσότερον ὅταν ἡ Μητζὴ εἶπε: «Σοῦ ἔγραψα, Πιστή, καὶ φαίνεται, ὅτι ὁ Πολκὰν δὲν ἔφερε τὸ γράμμα μου.» Τί διάβολο! εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν δὲν εἶχα ποτὲ ἀκούσει ὅτι τὰ σκυλιὰ γράφουν. Μόνον ἕνας ἄνθρωπος καὶ πάλιν εὐγενής, ἠμπορεῖ νὰ γράφῃ καλά. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μερικοὶ ἔμποροι καὶ ἀκόμη μερικοὶ σκλάβοι γράφουν καμμιὰ φορά· ἀλλὰ τὸ γράψιμόν των εἶναι πολὺ συχνὰ μηχανικόν, χωρὶς κόμματα καὶ τελείας καὶ καμμίαν καλλιέπειαν.

Ἔμεινα λοιπὸν ἔκπληκτος. Ἀπὸ ὀλίγον τώρα καιρὸν ἄρχισα νὰ ἀκούω καὶ νὰ βλέπω πράγματα, τὰ ὁποῖα ἕως τώρα κανεὶς ἄλλος οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤκουσε. Θὰ ἀκολουθήσω, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου, τὴν μικρὰν αὐτὴν σκυλλίτσαν καὶ θὰ μάθω ποῖα εἶναι καὶ τί σκέπτεται.

Ἄνοιξα τὴν ὀμπρέλα μου καὶ ἠκολούθησα τὰς δύο κυρίας μὲ τὴν σκυλλίτσαν. Πέρασαν τὴν Γοροχοβαῖα, τὴν γέφυραν Κοκούσκιν, ἐγύρισαν τὴν Μαντσανοκάϊαν καὶ ἐστάθησαν ἐμπρὸς εἰς ἕνα μεγάλο σπίτι. Γνωρίζω τὸ σπίτι αὐτό, κάθεται ὁ Ζβεριὼφ ἐδῶ, εἶπα μὲ τὸν ἑαυτόν μου. Τί σπίτι, θεέ μου! Καὶ τί κόσμος καὶ κοσμάκης κάθεται ἐδῶ! Πόσες μαγείρισσες καὶ πόσοι χωρικοί· καὶ οἱ συνάδελφοί μου οἱ ὑπάλληλοι εἶναι σοριασμένοι ἐδῶ μέσα ὁ ἕνας ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἀλλ' ἐδῶ κάθεται καὶ ἕνας φίλος μου ὁ ὁποῖος παίζει θαυμάσια σάλπιγγα. Αἱ κυρίαι ἀνέβησαν ἕως τὸ πέμπτον πάτωμα. Καλά, ἐσκέφθην· δὲν θὰ προχωρήσω σήμερον περισσότερον· θὰ σημειώσω τὸ μέρος καὶ μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ἢ ἀνάγκην θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ.

της, καὶ τοῦτο διότι ἐκθύμως αὕτη ὑπεστήριξε τὸ ἔργον τῆς σχολῆς καὶ πολλὴν παρέσχε τὴν συνδρομήν της εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν αὐτῆς.

Πλὴν τῆς ραπτικῆς καὶ τὰ λοιπὰ μαθήματα θὰ διδαχθῶσιν ἐφέτος πολὺ ἐντελέστερον ἢ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη. Γίνονται δεκταὶ μαθήτριαι διὰ τὸ μάθημα μόνον τῆς Διπλογραφίας. Ἐπίσης συνιστᾶται ἰδιαίτερον cours ἐξωτερικῶν μαθητριῶν μὲ καθηγητὴν τὸν κ. Λάντζαν διὰ τὸ μάθημα τῆς ζωγραφικῆς, ἐπίσης καὶ διὰ τὸ μάθημα τῆς ἀγγειοπλαστικῆς. Τὸ μάθημα τοῦ Σιδερώματος θὰ εἶναι ἐπίσης ἰδιαίτερον διὰ μαθητρίας ἐκτὸς τῶν τῆς σχολῆς καὶ ἰδιαίτερον διὰ ὑπηρετρίας. Θὰ διδαχθῇ ἀπὸ ἀρίστην διδάσκαλον Ἰταλίδα λοῦστρο ὑποκαμίσων καὶ κάθε εἶδος σιδηρώματος καὶ τῶν λεπτοτέρων πραγμάτων.

Ἐπίσης τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου θὰ δίδεται ἰδιαιτέρως εἰς κυρίας καὶ νεάνιδας, μὴ μαθητρίας τῆς σχολῆς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς ὑπηρετρίας.

Διὰ πᾶσαν ἐπὶ ὅλων τούτων πληροφορίαν δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι πρὸς τὴν διευθύντριαν τῆς σχολῆς δα Στυλιανὴν Νικολαΐδου, ὁδὸς Ἀγχέσμου ἀριθ. 3.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Δ. Στ. Πύργον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. | Καν Ε. Α. Πειραιᾶ. Εὐχαοιστίας θερμὰς δι' ὡρίαν καὶ θερμοτάτην ἐπιστολήν. Τρία ἀντίτυπα Χειραφετημένης σᾶς ἀποστέλλονται.—Καν Ν. Π. Α. Tourah. Ἐνεγράφητε. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Φύλλα ἀπό 7)βρίου ἀποστέλλονται. — Καν Ο. Β. Σιμπελαμέν. Ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν. Δὲν εἰξεύρομεν διατὶ δὲν ἐλήφθησαν, ἀφοῦ ἀπ' ἐδῶ στέλλονται τακτικῶς. — Καν Β. Κ. Βραΐλαν. Ἐὰν ἐπροσέχετε ὀλίγον εἰς τὸ φύλλον τῆς 16ης Ἰουλίου, θὰ ἐβλέπετε ὅτι ἡ ἔκδοσις τοῦ φύλλου διακόπτεται ὡς κατ' ἔτος μέχρι 7)βρίου καὶ δὲν θὰ παρεπονεῖσθε. — Καν Μ. Ρ. Τεργέστην. Ἠγνόουν τὴν ἐκεῖ διαμονήν σας, ἄλλως θὰ ἐβλεπόμεθα.—Καν Π. Φ. Μιτυλήνην. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Δ. Μ. Ρ. Λονδῖνον. Εὐχαριστίας θερμὰς διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς Χειραφετημένης ἐνεργείας σας ὡς καὶ διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῆς κρίσεις σας. Πέντε ἀντίτυπα ἀπεστάλησαν εἰς τὰς σημειωθείσας διευθύνσεις. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Ἡ Μάγισσα ἤρχισεν, ὡς βλέπετε, καθὼς τὸ εἶχα προαναγγείλει, ὥστε ἡ ὑπενθύμισις δὲν ἐγρησίμευσεν εἰς ἄλλο, παρὰ διὰ νὰ μοῦ πιστοποιήσῃ ὅτι ἀληθῶς σᾶς τέρπει ἡ ἀνάγνωσις τῶν τοιούτων ἔργων μου. — Καν Δ. Τσ. Μασσάουαν. Ἐνεγράφητε. Τὰ φύλλα ἀποστέλλονται. Ἐὰν ἔχετε Ἰταλικὸν χαρτονόμισμα στέλλετε 10 φρ. ἐπὶ συστάσει καὶ διὰ τὰς 2 σᾶς πιστώνομεν.—Καν Α. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Θὰ σᾶς σταλῶσιν ἀμέσως. —Κον Γ. Ν. Κάϊρον. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Πρώτην φορὰν λαμβάνομεν τοιαύτην εἰδοποίησιν.—Καν Θ. Μ. Γένουαν. Τὰ παράπονά σας εἶναι ἀδικαιολόγητα, ἀφοῦ δὲν ἐπέρασα ἀπὸ τὴν πόλιν σας ἀλλ' ἀπὸ τὴν Γενεύην. Ἐν τούτοις θερμοτάτας εὐχαριστίας καὶ δι' εὐγενῆ πρόθεσιν φιλοξενίας καὶ δι' ἐνθουσιώδεις κρίσεις ὑπὲρ τῆς ἐν Παρισίοις δράσεώς μου. Εἶναι ἡ μεγαλητέρα ἱκανοποίησις μου ἡ ἐπιδοκιμασία σας αὐτή, καὶ δι' αὐτὸ εὐχαριστῶ θερμῶς ὅλας τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι μοῦ γράφουν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ζητῶ συγγνώμην, ἐὰν ἀδυνατῶ νὰ ἀπαντήσω εἰς μίαν ἑκάστην χωριστά. — Καν Δ. Α. Κ. Παρισίους. Εὐχαριστῶ ἀπείρως. — Καν Α. Α. Μονεμβασίαν. Καὶ πρὸς ὑμᾶς θερμὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ὡραίαν καὶ ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν σας. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς τὴν τιμὴν νὰ ἔχῃ πατρίδα τὴν Ἑλλάδα, εὑρίσκει πάντοτε ἀφορμὰς νὰ ἐμπνέεται καὶ νὰ δεικνύεται ἀνώτερος ἑαυτοῦ: — Καν Α. Δ. Μ. Πειραιᾶ. Βεβαίως ἡ Ἐπαγγελματικὴ σχολὴ δέχεται παραγγελίας καὶ ἐκ Πειραιῶς. — Καν Θ. Μ. Βηρυττόν. Ἀδυνατοῦμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν. Τὴν Χειραφετημένην σᾶς στέλλομεν διὰ τοῦ Ἑλλ. Προξενείου.— Κ. Σ. Α. Ρόδον. Βεβαίως, ἐὰν μᾶς ἐγγράψητε 10 νέας συνδρομητρίας, θὰ σᾶς στείλωμεν τὸ φύλλον δωρεάν. Καὶ 5 Χειραφετημένας ἀντὶ μιᾶς δωρεάν. — Κον Κ. Κ. Κ|πελιν. Στερούμεθα εἰδήσεών σας καὶ χρημάτων. Ἐννοεῖτε πόσην ἀνάγκην ἔχομεν χρημάτων, κατόπιν τῶν δαπανῶν, εἰς ἃς καὶ πάλιν ὑπεβλήθημεν. Ἠλπίζαμεν ὅτι δὲν θὰ ὑπῆργε οὔτε μία συνδρομήτριά μας, ἡ ὁποία ἔχουσα τοῦτο ὑπ' ὄψιν, δὲν θὰ ἔσπευδε νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ μικρὸν πρὸς ἡμᾶς χρέος της. — Καν Σ. Στ. Λιβόρνον. Ἀφοῦ τὸ θέλετε, πολὺ εὐχαρίστως. Ἂν καὶ θὰ ἀπαντήσωμεν δυσκολίας τινάς.— Δα Γ. Κλ. Λαύριον Νέαι ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν Ἐὰν καὶ ἄλλαι ἐμιμοῦντο τὸ ὡραῖον παράδειγμά σας, βεβαίως δὲ θὰ ὑπῆρχεν Ἑλληνικὴ οἰκογένεια, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εἴχεν εἰσαχθῇ ἡ Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν. —Κον Δ. Γ. Κέρκυραν. Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται. Ὄχι ἄνδρας σ νεργάτας, οὔτε μὲ γυναικεῖον ὄνομα. — Καν Α. Α. Εἴχομεν τὴν συνήθη θερινὴν διακοπήν. — Σαν Κ. Ρ. Ἡ Α. Μ. δὲν εἶναι ἐδῶ. Ὅταν ἔλθῃ θὰ ἀποστείλωμεν εὐχαρίστως. Ἀλλὰ διατὶ 40 λεπτὰ ἀφοῦ 20 μόνον ἀρκοῦν. – Καν Λαμίαν. Τὸ καλλίτερον δῶρον εἶναι μία χρηματικὴ κατάθεσις εἰς μίαν Τράπεζαν. Ἕως ὅτου ἡ κόρη μεγαλώσῃ, τὸ ποσὸν θὰ ἔχῃ πολλαπλασιασθῆ καὶ εἰς στιγμὴν ἀποκαταστάσεως θὰ εἶναι εὐεργετικόν.—Καν Δ.Χ. Ἐνταῦθα ἐλήφθη. Ἀκατάλληλον. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκεσθῆτε εἰς μεταφράσεις.—Δα Κ. Ἀθήνας. Πολὺ μακρύ. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἴσως δημοσιευθῇ.— Κον Ι Ι. Χρ. Σύρον. Τὸ ὡραιότερον εἶναι, ὅτι ἀρέσει εἰς τὸν καθένα. Καὶ ὑπάρχει τόση ποικιλία γούστων.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Δικὲρ σταφύλια Πέρνετε 2 ὀκάδες σταφύλια φράουλα τὰ καθαρίζετε, τὰ πλύνετε καὶ τὰ βράζετε καλὰ μὲ πολὺ νερό, ἕως ὅτου λιώσουν. Ἀφήνετε νὰ βράσουν καὶ μερικὰ τσαμπάκια των μαζή. Ὅταν λιώσουν τὰ περνᾶτε ἀπὸ ἕνα λεπτὸ πανί. Ἔπειτα προσθέτετε 10 λεπτ. γαρύφαλα, 10 λεπτ. κανέλα καὶ μίαν ὀκ. ζάχαρι καὶ κάμνετε σιρόπι, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ δέσῃ καλά, σχεδὸν νὰ καραμελώσῃ. Τότε ρίπτετε 1 ὀκ. κονιάκ, τὸ ὁποῖον ἀνακατεύετε μὲ τὸ σιρόπι σας πολύ, ἕως νὰ συσσωματωθῇ ἐντελῶς. Τὸ ἀφήνετε νὰ κρυώσῃ καὶ τὸ βάζετε εἰς φιάλας. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον κάμνετε καὶ λικὲρ ἀπὸ ρόδια καὶ ἀπὸ κιδώνια, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ὑγιεινὰ καὶ εὔγεστα.

Ο ΤΣΑΜΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ὁ Τσάμης ὁ καλλιτέχνης, ὁ Τσάμης ὁ μοναδικὸς τῶν ὡραίων καὶ ἀναπαυτικῶν μας ὑποδήσεων τεχνίτης, ἔκαμε τιμὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀφοῦ ἔβαλε κάτω τοὺς Παρισινούς.

Τί παπούτσια, τί γοβάκια, τί μπότες, τί ὑποδήματα ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔστειλεν εἰς τὸ Παρίσι! Πολὺ κομψοὶ θὰ εἶναι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ φοροῦν τόσον ὡραῖα παπούτσια, ἠκούσθη λέγουσα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον ὡραία Παρισινή. Ὥστε οἱ πελάται τοῦ Τσάμη εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν κομψοὶ καὶ αἱ κομψαὶ Ἀθηναῖαι.

ΠΟΥ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ;

Τώρα μὲ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἐποχῆς καὶ μὲ τὰς ἀπαραιτήτους προμηθείας τοῦ χειμῶνος μία συμβουλὴ πρὸς τὰς ἀναγνωστρίας μας εἶναι καθῆκον καὶ ὑποχρέωσις.

Ποῦ νὰ προμηθευθοῦν τὰ ὡραιότερα καὶ τὰ εὐθηνότερα ὑφάσματα διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς ἱματιοθήκης των. Ποῦ τὰ ὡραῖα μάλλινα φορέματα καὶ τὰ ἀπαράμιλλα πανιὰ καὶ οἱ χασέδες καὶ αἱ λινοὶ τραπεζοστολαί, καὶ τὰ ὡραῖα κρετόνια διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῶν ἐπίπλων καὶ τὰ ὡραῖα liberty διὰ ὑπνοδωμάτια καὶ ὅλος ὁ ρουχισμὸς τοῦ οἰκοκυροῦ;

Εἰς τὸ κατάστημα *Τράκα καὶ Καραμάνου*, τὸ μεταφερθὲν ἐσχάτως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, τὸ προμηθευόμενον ὅλα τὰ εἴδη του ἀπὸ τὰ μεγαλήτερα ἐργοστάσια τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι γνωστόν, ὅτι μόνον τὰ Ἀγγλικὰ ὑφάσματα εἶναι μεγάλης στερεότητος καὶ τὰ Γαλλικὰ ἐκτὸς τῆς στερεότητος εἶναι καὶ ἐκτάκτου γούστου, διὰ τοῦτο καὶ ὅλος ὁ καλὸς κόσμος τῶν Ἀθηνῶν ἀλλὰ καὶ ὅλαι αἱ ἀληθῶς οἰκοκυραί, αἱ ἀγαπῶσαι τὴν οἰκονομίαν, εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι αἱ τακτικαὶ πελάτιδες τοῦ καταστήματος τούτου.